

СВОБОДА SVOBODA
FOUNDED 1993
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00
Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пошуки за колишніми воєнними полоненими

Заява російського президента Бориса Єльцина під час його останніх відвідин у Вашингтоні, що в архівах КГБ знайдено сліди в'язаних у СРСР колишніх американських воєнних полонених — схвилювали американські військові й політичні кола та навіть надхнули новою надією родини військовиків „пропавших без вістей”. З Пентагону вислано до Росії вже три місії фахівців. Відносно у Конгресі відновлено пересування у справі „пропавших без вістей” у В'єтнамській війні. Те саме стосується Кореїської війни. Виринили сумніви, чи дійсно з отих воєн вернулися додому всі воєнні полонені, чи може вороги частину їх затримали і, може, дехто з них ще живе.

Друга світова війна скінчилася у 1945 році — 47 літ тому. Кореїська війна скінчилася у 1953 році — 39 років тому. В'єтнамська — у 1973 році. Америка і Советський Союз були у Другій світовій війні союзниками, але це було за правління Сталіна, коли вирішувалися і розстрілювалися ні в чому невинні люди. У Катинському лісі розстріляли 18,000 польських старшин, які з вибухом Другої світової війни втікали на територію СРСР, як до „союзника”. Советський Союз мав тепе вплив на Північній В'єтнамі і Північному Корею — комуністичні агресивні країни.

У „Ню Йорк Таймсі” з 25-го вересня ч.р. опубліcala стаття п.з. „Порада Сталіна: затримайте у Кореї американських воєнних полонених”. Сталін цинічно аргументував потребу такої злочинної дії, „щоб мати в руках предмет торгу з американцями”. Хоч у Кореїській війні активно помагав Північній Кореї комуністичний Китай, а не СРСР, проте, мабуть, деяких американських воєнних полонених передали Советському Союзу. Знову ж щодо американських воєнків, які попали у полон у В'єтнамській війні, то вже давно були в Америці натяки на можливість перебування там по нинішній день деяких американських полонених, що їх спершу в'язали та які, звільнені, там одружилися і вихрелися повороту. У теперішній президентській виборчій кампанії нездорова атмосфера вплинула на актуалізацію проблеми воєнних полонених у в'єтнамській війні. Виринув закид на адресу колишнього президента Річарда Ніксона, що той, в ім'я приписання офіційного кінця війни — погодився на „тимчасове” залишення у Північному В'єтнамі частини американських воєнних полонених, чи навіть — вихрив їх. Тодішній державний секретар Ніксона, Генрі Кіссінджер, який перемовинав у Парижі з представниками Північного В'єтнаму про перемир'я (воно існує дотепер) — з обуренням заперечив таку сплітку на Сенатській комісії, яка переслужувала у цій справі різні особи.

Невичерпним джерелом виявлення кривавих злочинів є архіви КГБ. Вони, читали ми, охоплюють десятки тисяч актів. У тих актах є також історія, як рішено насильно перевести колективізацію сільського господарства в Україні, як вислано з Москви до Києва Лазаря Кагановича з цією місією.

У вищезгаданій статті в „Ню Йорк Таймсі” названо російського генерала Дмитрія Волкогонова, який помагав американським делегатам розшукувати „пропавших без вістей” американських воєнків. Знайдено прізвища двох, обидва вже не живуть, одного розстріляли. Та американські сліди знайшли до Ворукути, де був найбільший табір-катівня, і до Хабаровська. Вже з давніх вісток на цю тему читали ми, що одного такого американського воєнного полоненого, українця, віднайшли в акомусь селі на Україні. Він оповів, як над ним знущалися, але відмовився, уже в старшому віці, вертатися, особливо доживши відродження рідної держави.

Дописи з цієї громад. установ. організації, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарських машинці і лише на одному боці листа паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (даєть розглядати й писані великими літерами). Направді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо знадобиться потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і змінювати його. Просимо дописувачів подавати тільки одну копію своїх матеріалів, не ескуючи. У випадку величезних мазів чи прізвиськ слід подати їх і по-англійськи і по-українськи. — Редакція.

Щождо робітничо-селянського волюдиня капіталом, то що казочку намагалися реалізувати в Югославії. І що ж з того вийшло? Я пригадує, як у мої шкільні роки витлумачували „політики” Дарвіна: боротьбу за існування Дарвін поширив також на людське суспільство, а це з погляду сталіністів (!) виглядало неумітно і несправедливо. В людському суспільстві, мовляв, діють закони розуму, а не хижацькі закони нерозумної природи. І це, проповідаючи тоді, коли в стилістичних коншторбах мільйонів людей перемелювали на додаткову вартість. Як виявилось, без неї жити неможливо, а вона за умов відсутності конкуренції також відсутня. Насправді ж при розумному вирішенні цих складних проблем боротьба за існування в людському суспільстві набирає рис капіталістичної конкуренції — і тут зникає будь-яке пророчия поміж гуманізмом та загальноприродною потребою боротьби за існування. В цьому, власне, й полягає перевага розуму над стихійними силами природи. Банкруство не зникає людину — просто вона впадає із банкрусу й поволі знаходить те місце в житті, котре відповідає її природним здібностям.

Отож, слухачоуки прирідення, я думаю про те, як деформована сама людина, її ментальність за сім десятиліть протиприродного існування. Депутати є часткою народу — вони висловлюють те, що бродить і ще довго бродитиме в народних глибинах. Буде всею: не приміром, коли не виступає до тих, кому поталанило розбагатіти, і демоґогічних засуджень само повернення від утопії до економічного реалізму, і навіть нової ідеалізації вождів пролетарської революції. Я шасливий, що мене не забувають друзі із діаспори, та нерідко вони приносять ті гріхи настрої: що ж вони діється в нашій Україні? Думалося, як тільки Україна здобуде незалежність, так одразу ж приїде на нашу згоровану землю все народне щастя та благодать. Живучи в країнах, де свобода людської ініціати перемогла 200 років тому, вони б хотіли, аби на Україні це збулося негайно, за рік-два. Ніхто з них не сподівався, що Україна, після отримання незалежності, опиниться в хаосі злиднів.

Ще ж бо справді природно: Україна й сьогодні виробляє збійка на душу населення майже стільки, скільки його виробляють у західній Європі. А цура та олії навіть більше. Куди ж вони все дівають? Виявляється, державні холодильники забиті м'ясом так, що

Петро Часто
У НАС І ДОВКОЛА НАС
Саме з „Солідарності” розпочався рух, що привів до неможливого, як здавалося спочатку, результату — до анексії України.

На щастя, сьогоднішня Польща продовжує застосовувати акції, які об'єктивно виявляються корисними й для України. Буквально два дні тому з Москви до Варшави повернулася делегація всепольського Товариства „Катинської родини”. З польською відвагою її члени заявили росіянам, що перешкоди у польсько-російських стосунках не можуть бути подолані без відкриття цілковитої правди про катинські жертви сталінізму. Польки жматимуть не тільки правди, але й справедливості — суду над злочинцями, що до цього живуть у Росії на прильїєваному становищі заслужених пеніонерів”.

А Україна? Хіба нестучає в її серце попит мільйона безвинно вбитих і дітей? Коли ж український Уряд доможеться від Росії хоч формального осуду московської політики щодо України? Чи українцям в меншій

Анатолій Гороховський
НАРОДЖЕННЯ МАГІСТРАЛІ

І ось настала урочиста хвилина. На пероні Віденської станції стоїть людина, прикрашена стрічками і квітами, в проміннях осіннього сонця свіжою фарбою бляшачого флаґона. Зайняли свої місця члени акціонерного товариства, а також запрошені особи. Серед перших пасажирів не було тих, потом і кров'ю яких ця залізниця була збудована. Маши́нці, ім'я якого не вдалося встановити, дав довгий гудок, і поїзд відправився у дорогу. В Перемішлі, звідки починалася шобно споруджена сталева траса, замінили локомотив. Новий паровоз, як і всі його побратими, мав назву. Той, що 4-го листопада 1861 року о 10 годині поїзд на Львів, називався „Ярослав”. Отже, поїзд в дорозі. Йшов він точно за графіком, і на весьшому шлукі його зустрічили юрми селян, які приїшли з навколишніх сіл, щоб своїми очима побачити „запряженого сталевого коня”.

НА ТЯЖКОМУ БРОДІ

ІІІ
білий принесли приймати худобу, призначену на м'ясо. А в краминах м'яса немає. Чому? Бо воно фантастично дороге, його не купують. Ну то збійте ціни — що ж тут людо думати? Та це має право зробити лише держава, а її механізми так заржавіли, що коліщата не крутяться.

І знову ми упираємося в роздревалення та привати заїщо. А там також коліщата не крутяться. Ос чому очі всього західного світу обернені до шостої сесії українського парламенту. І в віро: зі скрипом, іржавим скреготом, а також і почуту крутяться непогано зодґанені літні люди. Щоправда, з'явилися старці в підземних переходах. Та де їх у світі немає? Отож я питаю: чи не здається вам, добродію, що мир і стабільність у таку буремну добу чогось коштують? Сама тільки армія, без якої незалежна Україна просто не відбудеться. Чим відомо, скільки вона коштує? А розбудова амбасад у шлому світі...

Словом, подумай „археолог”, пане обywatelu — ти згодом переконаєшся, що приходить до неспімию; не так уже й багато. Ле же ти бачив, щоб революції відбувалися на повний шлунок? Закінчення буде.

Остап Тарнавський
(1917 — 1992)

Людина відходить назавше і часто за нього занекає і пам'ять про те, що вона залишила для інших поколінь. А проте, те, що було створене в ділянці духовості й інтелекту, не занекає і більшою чи меншою мірою далі живе в м'ястї наступних поколінь. Тих ділянок є багато, але серед них з особливою силою лють творити, яких видаліся ідеї, якими жила два доба, і ті моторові сили, що рухали історію. Тоді часто творить людина, яка відійшла, стає частини ієї історії.

Покійного Остапа Тарнавського ми знаємо як людину зліанжовану в багатьох даянаках нашої культури — літератури, журналістики, суспільному житті тощо. Він залишив за собою низку поетичних видань і статей, розсианих в українській пресі довоєнного й еміґраційного періоду. Він виступав з поезіями в таких довоєнних журналах як „Львівський „Дажбог””, „Назустріч”, варшавський „Мі” і під час війни, „Наші діні”, а згодом уже в Америці в флїдєльфіському журналі „Кіні” та ньюйоркській „Сучасності”. Він має за собою п'ять виданих збірок поезії, збірку оповідань і дві книжки критичних нарисів. Я не маю тут в Америці цих чисел „Дажбога””, „Назустріч”, де він друкував свої перші вірші, але добре пригадую собі його з половини 30-их років, коли він заходив до редакції „Назустріч”, не раз з Антонієм, і приносив свої писання редактору того журналу Основи Бодорчича.

Ближній контакт налязав мені під час війни, коли я повернувся з Кракова до Львова і працював у редакції літературно-містєцького місячника „Наші діні”. Пам'ятаю, як з початку 1942 року Тарнавський приніс мені три свої поезії з циклу „Античне”, з прегарним поетичним образом: „Тихо на краї кріпачі прокотяться ся зір колісниць”, та більшу, за 35 строк, поему „Окна” для членівського його безрешного числа „Наших дінів”. Обидві речі дивували своєю майстерністю і їх

Закінчення буде.

ГЕНЕРАЛ КОЛИН ПАВЕЛЛІ, голова об'єднаних штабів армії ЗСР, виступив проти розголосування поголоску, що мовляв, Уряд Америки підготується до висилки більшої кількості американського регулярного війська до Боснії і Герцеговини, щоб в такий спосіб, спільно з армійськими частинами НАТО, покласти край громадянській війні в колишній Югославії. Ген К. Павелл є проти такої висилки війська і проти самої концепції поширення воєнних дій в Боснії. Павелл належить до категорії високих штабових старшин, які або бачуть перед собою перспективу щсь, а разом з тим і перемогу, або не починають військових акцій. Акція в Боснії, на думку Павелла і його співробітників може перетворитися у затяжну війну в Європі.

Ще не встигли відзвучати фанфари з приводу народження первістка транспортної справи у Східній Галичині, як англійські інженери подали на затвердження технічний план спорудження магістралі, яка мала з'єднати Львів з Чернівцями. Проект цей зв'язався не випадково. Англійські мрії прокласти залізницю, що зв'язала би Великобританію з перлинною її колоніальною корою — Індією. Ця трансконтинентальна магістраль повинна була пройти по території Галичини та Буковини.

Проект, запропонований англійцями, був схвалений, і будівельники звязалися за роботу. Перед ними було поставлене завдання в короткий час втілити в життя задум інженерів. Через півтора року нова залізниця протяжністю в 267 кілометрів була злана в експлуатацію.

Споруджували лінію, яка одержала назву Південної, ті ж знедолені західноукраїнські селяни. Працювали за копійки. Іх ділами карі, нагай наглядчали. „Газета Львівська”, що видавалася польською мовою, за 29-го серпня 1886 року після репортажів, присвячених дням народження ерцгерцога Рудольфа — наступника австрійського престолу — помістила невеличку інформацію такого змісту: „Через кілька днів уся Галичина святкуватиме відкриття Львівсько-Чернівцької залізничі”.

І дійсно, 1-го вересня 1886 року від Львівського перону відійшов перший поїзд з нової лінії. Було це о 11-й годині вечора, а через дев'ять годин святково прикрашений пасажирський поїзд уже зустрічався в Чернівцях. На той час непогана швидкість. Інтерес розбудови транспортності та інших галузей народного господарства в Галичині вимагали прискорення темпів будівництва залізничі, які забезпечували б зникнення саботажності перевезень у порівнянні з волиним транспортом і возами, велику швидкість доставки, регулярність та масовість перевезень.

Прокладали сталеві колії передусім в районі Наддніпрянщини, які інтенсивно розроблялися. Нові ринки збуту одержали власники промислів із введеним в експлуатацію. (Закінчення на стор. 4)

Відділи Організації Оборони Лемківщини відзначили першу річницю незалежності України

Всього рік тому увесь світ з увагою слідував за подіями, які мали місце у Східній Європі, у тій її частині, яка знаходилася за „залізною заслонкою“. А події пересувалися дуже швидко. Для українців день 24-го серпня став Великим Днем. Сповнились віковий мрію нашого народу — Україна стала вільною, самостійною.

Напередолі 1-ої річницю незалежності, в неділю, 23-го серпня, о годині 12-ій вполудне українська діаспора символічно з'єдналася з українським народом на рідних землях, щоб в цей спосіб відзначити першу річницю проголошення незалежності України, та подякувати Господеві за дар Свободи. Того ж дня в різних містах і містечках, в Україні й послиєсах, українці в різний спосіб відзначили велику річницю: влаштували бенкети, академії, концерти, мачи.

В традицію вже увійшло, що кожного року, в серні відділи Організації Оборони Лемківщини східного побережжя (3-ій Відділ — Пасейк, 4-ий Відділ — Елізабет, 5-ий Відділ — Ірвінгтон, 7-ий Відділ — Джерзі Сіті) влаштували в Українському Домі Культур в Бавнд Бруку, Н.Дж., свій щорічний фестивалік. Коли літом минулого року організатори фестивалю планували дату його відбуття, ніхто не знав, що день 24-го серпня став днем відновлення самостійної української держави.

Щорічний фестивалік щорічно заповнювано на неділю, 23-го серпня. Тому що фестивалі відбуваються напередолі першої річницю незалежності, організатори поклали про відповіді для великого свята програму. У вихідний вечір Комітет уряду за запрошенням американського національного гімну, який виконав оркестра „Ватра“ разом з усіма присутніми (понад 600 осіб).

Відтак свято офіційно відкрив та ним провела голова організаційного комітету та зааром голова 7-го Відділу ООЛ в Джерзі Сіті — Іван Герс. У своєму слові він привітав усіх присутніх з першою річницею Незалежності. „Від сотень літ, — сказав голова, — Україна була поневолена — царсько-московською імперією, відтак народолюбивим комуністичним режимом. Але наш народ, не жахаючися на жорстокі репресії, завзято обороняв свою національну гідність, вперто стіймо до незалежності. І рік тому,

АКАДЕМІЧНА ГІМНАЗІЯ У ЛЬВОВІ ВІДНОВЛЮЄТЬСЯ

Останні дні серпня 1992 року залишається незабутніми для жителів княжого міста Львова. Забувши на хвилю про економічні злидні, жителі і гості величаво відзначили першу річницю проголошення незалежності України. Львів пишався сиво-жовтими прапорами і налісами, у повітрі вітали свято незалежності української держави.

Перед пам'ятником Т. Шевченка: відділ 1-6 Першої Гімназії із директором та вчителями.

Вітак виступила гостя з України, солістка кримської філармонії та голова Союзу Українок Криму Надія Петренко-Матвійчук, яка виконала пісню-молитву „Боже Великий, Слний...“ та дві опрові арії.

Головну промову виголосив голова 5-го Відділу ООЛ в Ірвінгтоні Володимир Кікта. Доповідач на вступі прочитав „Акт проголошення незалежності України“, а відтак розказав про обставини, в яких зродилася нова держава, та про її перші кроки. „24-го серпня 1991 року — сказав доповідач, — закінчилися десятиліття датою в новітній історії українського народу, за якою тужили, а яка боролася біля околиць наших ділів і батків. Тому, відзначаючи першу річницю незалежності, єдиною з українським народом, щоб допомогти йому якнайшорше закрити вікна, незалежну державу.“

Опісля знов виступила солістка кримської філармонії Надія Петренко-Матвійчук, яка виконала кілька народних пісень, а відтак Іванна Конопін джогнула вірш, присвячений першій річниці незалежності.

На закінчення програми всі присутні разом виспівали український національний гімн „Ще не вмерла України“. Після офіційної частини дня розпочався фестивалік, на який приїхало чимало гостей із близьких і дальших околиць, навіть із Пенсильванії, Конхиктатіку. З Нью Йорку прибули окремі автобуси. Присемно було бачити серед учасників багато молоді, зокрема новопрібулих. До танцю присутнім пригравала знаменита оркестра „Ватра“, а в перервах публіка мала змогу слухати поезію Лариси Шеметло (з Волині), як читала сама авторка.

Наші фестивалі-пікніки завжди проходять з великим успіхом, а це завдяки жертвенній праці всіх членів вищих названих відділів. Такі фестивалі — це місце зустрічі приятелів, знайомих, однокласців. Це також одна з доходочив імпрес, влаштування яких відділами ООЛ. Завдяки щільним зусиллям всіх членів ООЛ та підтримці громади, організації наша можа успішно вести свою працю.

Дума

тві під пам'ятником Т. Шевченка, що і сталося. Церемонія урочистою відновлення Першої Гімназії відбулася у залі політехніки, в якій минулого року пройшов Світовий з'їзд виступників УАГ. Програму вела Галина Фалік, яка запросила до президії Митрополита Володимира Стернюка, Івана Геля, першого заступника Обласної Ради, депутатів, проф. Юрія Рудавського — ректора Політехніки, Степана Кисля — першого заступника посади міста Львова та цілої області і є під опікою Львівського Політехнічного Інституту. Треба було дохрост зусиль, щоб добити цей дозвол на зміну структури із колишньої стандартної („11-літня) на гімназію.

Шоймо ввесною і. р. представник президента на Львівській області С. Давишук своїм декретом відновив гімназію. Це рішення підтримали обласні і міські органи влади і почалися праця над переміною програми, вчителів, вибір учнів тощо. Через слідуєчі декілька років будуть діяти паралельно дві гімназії і вищі класи старого типу.

Також переведено учнів 1-ої до 4-ої класу до інших шкіл і набрано збіжних дітей до 1-ої і 2-ої класу нової гімназії. Новим директором призначено д-ра Володимира Старчевського, доцента Львівського Політехнічного Інституту, а заступником Галину Фалік. Вони вклали багато праці та переборили чимало труднощів, щоб успішно перевести таку радикальну зміну, вибрати вчителів та учнів і підготувати все потрібне на перший день навчання 1-го вересня 1992 року.

За традицією, новий навчальний рік має початися Службою Божою у соборі св. Юра, патрона гімназії. Тому що в той час тисячі громадян віддавали поклін праху Патріярха Йосифа, дирекція ринила почати святкування зложенням квітків під пам'ятником Т. Шевченка, що і сталося. Церемонія урочистою відновлення Першої Гімназії відбулася у залі політехніки, в якій минулого року пройшов Світовий з'їзд виступників УАГ. Програму вела Галина Фалік, яка запросила до президії Митрополита Володимира Стернюка, Івана Геля, першого заступника Обласної Ради, депутатів, проф. Юрія Рудавського — ректора Політехніки, Степана Кисля — першого заступника посади міста Львова та цілої області і є під опікою Львівського Політехнічного Інституту. Треба було дохрост зусиль, щоб добити цей дозвол на зміну структури із колишньої стандартної („11-літня) на гімназію. Шоймо ввесною і. р. представник президента на Львівській області С. Давишук своїм декретом відновив гімназію. Це рішення підтримали обласні і міські органи влади і почалися праця над переміною програми, вчителів, вибір учнів тощо. Через слідуєчі декілька років будуть діяти паралельно дві гімназії і вищі класи старого типу. Також переведено учнів 1-ої до 4-ої класу до інших шкіл і набрано збіжних дітей до 1-ої і 2-ої класу нової гімназії. Новим директором призначено д-ра Володимира Старчевського, доцента Львівського Політехнічного Інституту, а заступником Галину Фалік. Вони вклали багато праці та переборили чимало труднощів, щоб успішно перевести таку радикальну зміну, вибрати вчителів та учнів і підготувати все потрібне на перший день навчання 1-го вересня 1992 року. За традицією, новий навчальний рік має початися Службою Божою у соборі св. Юра, патрона гімназії. Тому що в той час тисячі громадян віддавали поклін праху Патріярха Йосифа, дирекція ринила почати святкування зложенням квітків під пам'ятником Т. Шевченка, що і сталося.

Перед будинком гімназії (зліва): Галина Фалік — заступниця директора, д-р Володимир Старчевський — директор і Надія Матвійчук — друга заступниця директора.

батьками, колишніми випускниками Академічної Гімназії та запрошеними гостями. Учасники уважно слухали представників обласної і міської влади, які турбуються за відновлення українського шкільництва. Вони наголошували на важливості відродження українського духовності та привернення традицій, що їх мала колишня Академічна Гімназія. Всі обіцяли підтримку відновлення гімназії та вірили, що вона стане моделем не лише для тих шкіл Львова, але також для інших міст України. Ректор політехніки проф. Ю. Рудавський заповнів морально та матеріально підтримку відновленій гімназії та пообіцяв, що політехніка призначить додаткову допомогу гімназії у висоті 500,000 карбованців.

Змістову програму доповнив дав директор школи. Він заявив, що дирекція хоче відкрити все, чим жила колишня гімназія із доповненням того, чого вимагають теперішні умови та досвід модерного шкільництва. Те, що сталося, це велич початок і треба буде декілька років праці і дальших змін, щоб дійсно відродити гімназію. Але най-

Українці Фініксу відзначили першу річницю незалежності

З ініціати першого комітету і сестригва при українській католицькій церкві Успіния Божої Матері, у неділю, 23-го серпня, українська громада Фініксу, Арізона, урочисто відзначила першу річницю проголошення незалежності України. На святкування були запрошені парафіяни УАПЦеркви на чолі з отцем Михайлом Сокірко.

У спільному Молєбні в наміренні українського народу і святкового обілу взяли участь понад 160 осіб, бою вірованців з різних місцевих українських установ і організацій. Як на Фінікс — це велика кількість людей. Молєбні відправили два священники о. Йосип Чуплі з української католицької церкви і о. Михайло Сокірко з православної. Всі організації були зі своїми прапорами.

Свято відкрила голова церковного комітету о. дякон Василія, який попросив о. Й. Чуплу провести молитву і поблагословити страви. Потім о. дякон Василія попросив до слова п. Яворського, який виголосив доповідь, присвячену проголошенню незалежності України 24-го серпня 1991 року. Доповідач зупинився на історії багатостраждального українського народу, на його боротьбі за незалежність, говорив про референдум 1-го грудня, в якому Україна підтвердила прагнення до незалежності.

Подякувавши доповідачеві, о. дякон Василія попросив до слова д-ра Ореста Комарницького, який виголосив такий же реферат англійською мовою. Марія Чопка віддеклямувала вірш Дмитра Павличка „Клятва“, за що слухачі нагородили її гучними оплесками. Другий вірш, теж Дмитра Павличка, присвячений проголошенню України, виконала голова Сестригви УАПЦеркви у Фініксі п. Шевць. Пани Шевць — талановита декламаторка, і публіка завжди радо вітає її. Гучними, тривалими оплесками зустріли присутні харків'янку Людмилу Йонг, яка віддеклямувала вірш Івана Франка „Народо мій!“. Прекрасно, з надхненням деклямувала Л. Йонг, а нагородою для неї були щирі оплески відчужених слухачів. Голова церковного комітету о. дякон Василія і голова сестригви при УАПЦеркві п. Зеленок щиро подякувала декляматорам, сестригви і всім жителям-парафіянам за допомогу у проведенні цього свята. Вона повідомила, що з грошей, одержаних з цієї імпреси, сестригва подарує 500 дол. для допомоги тим, які мають переселитися з Чорнобиль і околиць у незаражені райони місця.

Гостя, представниця литовської громади у Фініксі п. Петрунінас привітала українську громаду зі святом проголошення незалежності і побажала великих успіхів у будівництві молоді держави.

Отцем М. Сокірко закінчив свячений обід молитвою і започаткував національний гімн, а всі присутні дружно підхопили його.

М. Теслевич

В Україні передано книжку Ю. Мовчана

Як довідемося, в серні ц. р. в Україні передано книжку д-ра Юліана Мовчана, дописувача „Свободи“ п. з. „Незабутні і непрості“, тиражем 15,000 примірників. Книжка, яка подає історію однієї української селянської родини між двома війнами і яка вперше була видана на еміграції 1982 року обмеженим накладом, знайшла дуже позитивний відгук читачів та критиків. Книжку передано в незалежне видавництво України „Демократ“, Київ-Житомир.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу БАФАЛО — РОЧЕСТЕР — СИРАКОЗИ/ЮТІКА
повідомляють, що
ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ
вмінених округ відбудуться спільно в суботу, 17-го жовтня 1992 р. о год. 12:00 вполудне
в залі церкви св. Ісасабата, 940 Ridge Road E. Rochester, N.Y. В нарахдах зобов'язані взяти участь члени УНСоюзу Окружний Комітет, відділові урядовці, організатори та делегати 32-ої Конвенції.
НА ПОРЯДКУ НАРАД:
1. Відкриття
2. Перегляд організаційної праці Округу у 1992 році
3. Слово головному передсіднику УЛРНН ДНЧ-УК
4. Перегляд забезпечення продуктів УНС та підходу до продажі забезпечення
5. Схвалення плану організаційної праці на останні місяці бжучого року
6. Внески, запити
7. Закриття наради
У нарахдах візьмуть участь:
Уляна Дячук, головний передсідник УНС
та
Володимир Корчинський, головний радний УНС
ГОЛОВИ ОКУРГ:
Бафало — Роман Комотопський (716) 877-0057
Рочестер — Петро Дзюба (716) 621-5230
Сиракози/Ютика — Володимир Корчинський .. (607) 796-9108
Для всіх присутніх на нарахдах подаватиметься полуденок. УЧАСТЬ У НАРАДАХ ПРОШУ ЗГОЛОСИТИ ГОЛОВІ ВАШОЇ ОКУРТИ ПЕРЕД 9-ю жовтня.

Центральна Управа Організації Державного Відновлення України (ОДВУ)
повідомляє, що
в дніх 10-го і 11-го жовтня ц.р. на власній оселі ім. Олега Ольжича в Пляйтоні, Па. відбудуться
41-ий З'їзд ОДВУ
СВБОТА 10-го жовтня — відкриття З'їзду, звіти, уділення абсолюторії уступаючій управі, і вибір керівних органів.
НЕДІЛЯ 11-го жовтня Служба Божя о год. 10:30 рано; год. 1:30 по полудні — Святокий обід з мистецькою програмою, яку виконають мистці з України — ОЛЬГА СТАЩІШИН, бандура, МІХАЙЛО СТАЩІШИН кобза, і словом проф. д-ра Богдана Гнатюка про святкування перших роковин Самостійності і Незалежності України в столиці Києві.
ЗА ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ:
Іж. Ярослав Журмуевич — голова
Мігр Володимир Яців — генер. секретар

В ДЕВЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІСНІЩІ нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА І ДІДА
бл. п.
проф. д-ра ЗІНОВІЯ ХРАПЛИВОГО
Буауть відправлені **СЛУЖБИ БОЖІ** 1-го жовтня 1992 р.
в церкві св. Володимира в Метавані
в церкві св. Івана Христителя в Гантері та в манастирі о. Студія у Вудстак, Канада
Для вшанування його пам'яті складено 1,000 дол. на Фундацію Дипломатичних Представництв України
дружина — **МАРІЯ ХРАПЛИВА**
д-га — **АНДРІЙ та ОЛЕНА З РОДИНАМИ**

ОЛЕНА З БІЛЕЦЬКИХ МАРТИНОК
Горем прибит:
доньки — **КАТЕРІНА БІСЕЛ з мужем ДАВІДОМ**
МАРТА БОДНАР з мужем МИРОНОМ
внучки — **ТЕТЬЯНА і СОВІЯ БІСЕЛ**
— **ПЯРСЯ і НАТАЛІЯ БОДНАР**
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ і сам ПОХОРОН відбудуться в дніх 18-го і 19-го вересня, 1992 р. в українській католицькій церкві Св. Духа в Акроні, Огайо. Поховання на центрі Бруклін Гайтс, в Кліпленд, Огайо.
Вічна їй пам'яті!

Сидір Тимак

